

FLAMES IL·LUMINANT LA NIT:

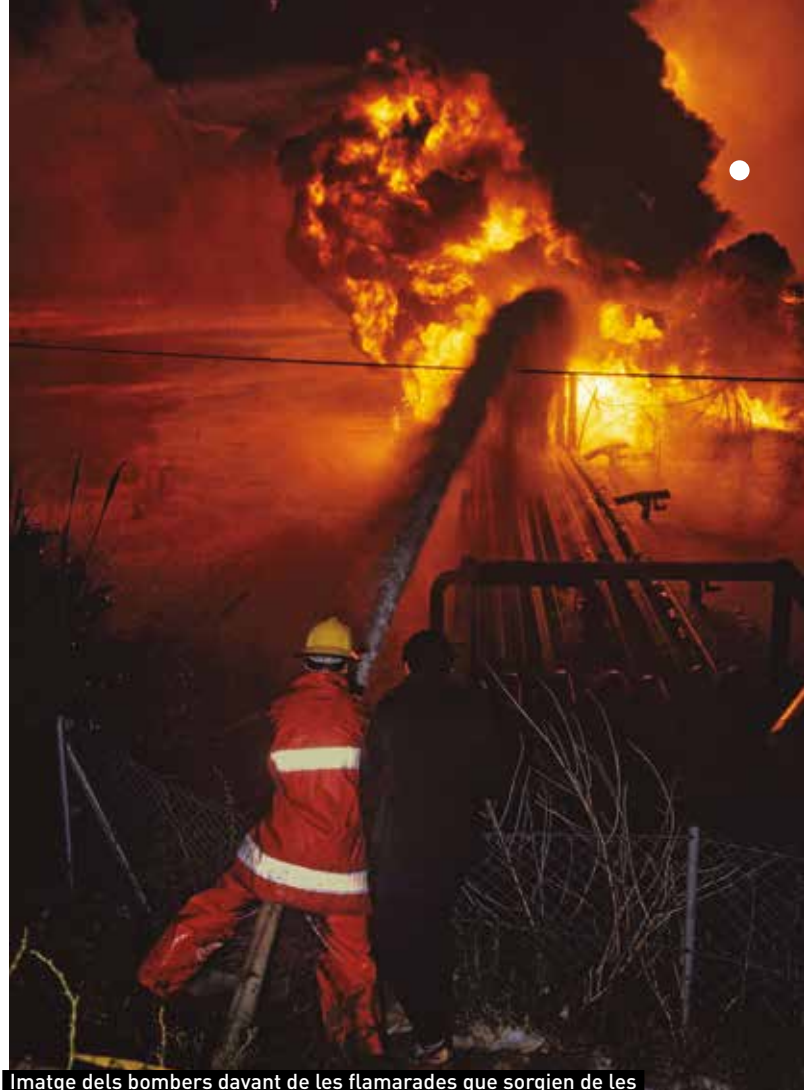
30 ANYS DE L'ATEMPTAT D'ENPETROL

Text: **JORDI PIQUÉ PADRÓ** | Historiador i arxiver

LA memòria és el producte de l'experiència personal de cadascú, i per tant és subjectiva i carregada d'emocions. A més a més d'aquesta memòria individual, també hi ha una memòria col·lectiva. És a dir, quan hi ha una percepció col·lectiva compartida sobre el que es va sentir i com es recorden les emocions davant d'un esdeveniment determinat. Per exemple, tots podem recordar els sentiments que van desvetllar les notícies del cop d'estat del 23-F de l'any 1981 o del xoc dels avions sobre les Torres Bessones de Nova York l'any 2001. A nivell local, a Tarragona, també hi ha un esdeveniment que aglutina aquesta memòria col·lectiva: l'atemptat d'ETA de l'any 1987 al rack d'Enpetrol.

Quan passava un minut de dos quarts d'una de la matinada del dia 12 de juny de 1987, van fer explosió dues bombes de rellotgeria col·locades per membres de l'organització terrorista ETA al feix de distribució de canonades per al transport de gasos i líquids de l'empresa Enpetrol, actual Repsol. L'alliberament de més de 10.000 metres cúbics de líquids i gasos inflamables van causar unes flames de fins a 50 metres d'alçada, visibles des d'un radi de 20 quilòmetres a la rodona.

Durant les primeres hores, la intervenció dels bombers de Tarragona i de la mateixa empresa va maldar per evitar que el foc i la calor que despenia la combustió afectés els dipòsits propers de l'empresa BASF, amb unes 20.000 tones de

Imatge dels bombers davant de les flamarades que sorgien de les canonades que havien explotat, el 12 de juny de 1987. | Fotografia: Rafael López-Monné (cedida pel mateix autor)

propilè. Prop de 400 bombers procedents de diferents parcs de Catalunya van treballar intensament per reduir la virulència inicial de les flames, objectiu que es va aconseguir sis hores després. Tanmateix, l'extinció definitiva del foc no es va fer efectiva fins 22 dies després.

L'estat de pànic entre bona part de la població més pròxima va provocar la fugida d'uns 700 alumnes de la Universitat Laboral i de part dels veïns dels barris de Ponent. Segons alguns càlculs difícils de precisar, prop de 20.000 tarragonins van deixar els seus habitatges i van fugir. Algunes de les carreteres principals van quedar col·lapsades.

Les queixes dels ciutadans es van expressar en una reduïda manifestació al vespre del mateix dia 12 davant del Govern Civil. Uns dies més tard, el dilluns 19 de juny, es va desenvolupar una altra manifestació –convocada aquest cop per l'Ajuntament de Tarragona– contra el terrorisme, amb l'assistència d'unes 10.000 persones, dividides en dos blocs. El primer amb el lema "Terrorisme no", el segon amb la pancarta "Terrorisme no, seguretat a les químiques sí".

Per a molts ciutadans va ser una nit dantesca, de pànic, que tots recordaran sempre. D'altres no es van assabentar de res fins l'endemà. Però en la ment de tots va quedar l'amenaça d'un perill pròxim i real. |